

[Christophersen]

Så er der spørgsmålet om, hvilke konsekvenser det i hvert fald bør få, og det er de politiske konsekvenser, vi må drage i Vesten. Det er vigtigt, at det får den konsekvens, at solidariteten mellem Europa, Vesteuropa, og USA yderligere befæstes. Det er vigtigt, at der i de kommende år ikke kan skabes tvivl om NATOs effektivitet og vilje til at sikre den strategiske balance og i Europa også den militære balance. Når man tænker tilbage på debatten i december om modernisering af de taktiske atomvåben, så tror jeg, at alle i dag vil erkende, at den beslutning, der blev truffet i NATO, var den rigtige. Det er vigtigt, at vi får et forsvarsforlig, som for Danmarks vedkommende betyder, at vi lever op til disse forpligtelser, og som understreger, at vi ikke ønsker at være et svagt eller utroværdigt led i kæden.

Det er også vigtigt – og det er en tredje konsekvens, det bør få – at det politiske samarbejde inden for EF udbygges. Jeg har med tilfredshed læst og hørt om det initiativ, som blev taget på Ministerrådsmødet i Rom; jeg synes, det var rigtigt at komme med neutraliseringsforslaget. Det er jo også et udtryk for, at EF har bevæget sig det skridt videre, at det nu ikke alene reagerer på internationale begivenheder, men også er indstillet på at forsøge at spille en konstruktiv rolle ved at fremlægge selvstændige forslag. Det synes jeg der er noget værdifuldt i, og det må være en naturlig konsekvens af begivenhederne, at vi i Europa rykker tættere sammen og erkender, at afspændingen er en fælles opgave, og at dens mulige forsvinden er en fælles risiko.

Det er også vigtigt, at kontakten med den tredje verden, de alliancefrie lande, udbygges. Den reaktion, som er kommet enstemmigt fra denne store gruppe lande, bør naturligvis få os andre til at erkende nødvendigheden af at udbygge den politiske og den økonomiske forbindelse til disse lande. Jeg tænker her i særlig grad på Nordafrika, på de mellemøstlige lande, på ASEAN-landene, som alle har helt vital interesse i, hvad der er sket i og omkring Afghanistan.

Det, vi har brug for, er naturligvis en afbalanceret, men samtidig fast reaktion, som viser, at afspændingen for os er udelelig, at den ikke ét sted i verden kan sættes ud af funktion, uden at det nødvendigvis får konsekvenser andre steder. Det er vigtigt for os at vise den sovjetiske ledelse, at beslutningen

var en fejludfordring, at prisen for denne beslutning er for høj til, at det er rimeligt, at selv de betaler den. Det stiller ikke kun krav til os om at udtrykke fordømmelse, men også om i praktisk handling gennem vores tilhørsforhold til NATO, gennem vores forsvarspolitiske bestræbelser, gennem det politiske samarbejde i EF, gennem vores forbindelser via EF til den alliancefrie verden at lægge substans ind i vores fordømmelse og vores vilje til at reagere.

Det skal vi gøre, fordi Vestens troværdighed står og falder med troværdigheden af den europæisk-amerikanske alliance, med troværdigheden af det vesteuropæiske forsvar og de europæiske landes vilje til at reagere på aggressive handlinger i Mellemøsten, i Afrika og andre steder i verden.

Derfor er Afghanistan og begivenhederne i Afghanistan vigtige for os. Vores reaktion er ikke kun af symbolsk betydning. Den kan vise sig at være af livsnødvendig betydning for os selv.

Ninn-Hansen (KF):

Der foregår mange besynderlige ting i denne bygning i denne tid. Noget er foregået i går og i dag, som antagelig vil give lige så megen omtale i pressen i morgen som denne debat, måske mere. Der opstår mærkelige begivenheder, koalitioner etableres, som man ikke troede det muligt kunne etableres i dette hus. Der kommer forslag frem, som ingen kan overse. Alt sammen medvirker det til at forøge den forvirring, der findes i forvejen. Indtrykket af, at det er et skib uden ror, bliver stadig mere befæstet.

Det ville selvfølgelig være ekstra alvorligt, hvis begivenheder af denne art, som jeg ikke skal karakterisere nærmere under denne debat, fik virkning for det emne, vi taler om i dag, hvis forvirringen, de mærkelige koalitioner, fik en sådan betydning i det hele taget, at den rakte over til sikkerhedspolitikken. Det må jeg heldigvis sige ikke er tilfældet, og hvis det konservative folkeparti kan gøre noget til det, så bliver det heller aldrig tilfældet, at disse forvirrede ting skal få indflydelse på sikkerhedspolitikken.

Jeg må også sige, at jeg er beroliget i den retning ved at høre udenrigsministerens tale. Jeg synes, det var en nøgtern vurdering af den alvorlige sikkerhedspolitiske risiko, vi